

OS CAMPAMENTOS EVANXÉLICOS DE ONS REÚNEN A MOZOS DE TODA ESPAÑA

Por: Marcos Gago

Vista das tendas de campaña do Campamento Evanxélico, situado detrás das casas escola

O campamento evanxélico de Ons xurdiu en 1976 como unha aventura, unha forma de probar algo que non se fixera nunca antes entre os protestantes españois, e que tivo tal éxito que se converteu nunha desas experiencias que os seus participantes, tantos anos despois, aínda recordan con cariño. Xurdiu do empeño persoal dun matrimonio mozo, formado por un galego arxentino, Virgilio Vangioni, e a súa muller alemá Ana María Huck, e co apoio de moitos outros que, entusiasmados, sumáronse á proposta formando un equipo que traballou con harmonía durante anos no que a Illa converteuse nese lugar ao que se volvía todos os veráns. A igrexa evanxélica de Marín destacou polo seu respaldo dende o principio e moitos dos seus membros, aínda xa maiores, formaron parte da loxística para que o campamento estivese sempre ben atendido.

Unha das grandes novidades destes campamento é que eran mixtos. Non había precedente en España entre as igrexas protestantes nesas datas. Había outros campamentos pero, como a sociedade do seu tempo, separaban entre mozas e mozos. Na mente de Virgilio Vangioni xurdiu o atrevemento de probar un campamento mixto. O seu éxito foi inmediato. Non só se

Os campamentos eran mixtos, non había precedentes en España entre as igrexas protestantes

apuntaron galegos, senón tamén mozos doutras partes de España, dende Cataluña a Madrid, de Castela León a Andalucía, Ons converteuse nese lugar que había que ir si ou si.

Os primeiros campamentos mixtos organizados por Virgilio Vangioni foron de 1971 a 1975 no pazo de Padriñán, en Sanxenxo. Unha excursión que todo o grupo fixo á illa o último ano de Padriñán convinceunos da oportunidade de montar o campamento alí. Os veciños recibíronos cos brazos abertos. Xunto ao bar de Checho había unhas construcións da súa propiedade que no inverno usábanse para gardar animais das inclemencias do tempo. Ese recinto sería a base do campamento, iso si, todos os anos un grupo de persoas anticipábanse á chegada dos demais e organizaba a limpeza, arranxo e montaxe das tendas para que os campistas puidesen gozar ao máximo. Ana María recorda que Checho e os demais illeiros “déronnos todas as facilidades”. A relación cos veciños sempre foi magnífica.

Os preparativos eran cuantiosos, porque en Ons, naqueles anos, non había a infraestrutura que existe na actualidade. De feito, era posible estar na praia e non atoparse con case ninguén alí aos veciños que a habitaban aínda todo o ano. “Ía un equipo a limpar, a poñerlle cal ás paredes e adecentar as instalacións que nos deixaban. Foi todo unha experiencia fantástica, porque sempre tivemos unha excelente relación con todos os veciños”. A relación era mutua. Cando os veciños tiñan necesidade de axuda, alí estaban os campamentistas para botar unha man. Moitos recordan aínda hoxe como saían ao monte a axudar aos veciños a apagar os recorrentes incendios forestais de verán.

Naquela Ons dos anos setenta só ía un barco á Illa, á una e media. Era o barco que tamén viña cargado con todo o que necesitaban para o campamento, xa que un equipo de axudantes en terra ocupábase de cargar os pedidos en Bueu. Había que traer de todo porque na illa non había neveiras, a electricidade tampouco era permanente e a comida tiña que traerse cada día. O equipo de cociñeiras, de Marín, Ramallo de Teo e da Coruña, armábanse de enxeño para ter

O barco de Pancho, o Azor, á súa chegada á Illa cos integrantes do campamento evanxélico

O equipo de cociñeiras, de Marín, Ramallo de Teo e da Coruña, armábanse de enxeño para ter sempre a mesa ben disposta

A fogueira crepitaba mentres aprendíanse as cancións que despois faríanse populares entre os evanxélicos de toda España

sempre a mesa ben disposta. Ana María sinalaba que “ao principio todo estaba por facer, como eramos mozos ocorríansenos moitas cousas que hoxe serían impensables, pero grazas a Deus nunca tivemos problemas graves”. En todos os anos na Illa e os centos de mozos que chegaban a pasar polo campamento, só nunha ocasión un lesionouse un pé e foi necesario o seu traslado en helicóptero a terra.

No campamento, ademais do horario normal de almorzo, comida e cea, tamén había unhas horas que se dedicaban ao estudo da Biblia, porque por algo se trataba dun campamento xuvenil evanxélico, onde a mensaxe do Libro era un dos eixos da súa organización. Non se facía só para xuntar ás persoas senón para que, nun ambiente distendido e tranquilo, tamén lle dedicasen tempo a coñecer a Deus do que fala e se revela na Biblia. Precisamente é nese marco cando se produciu un dos feitos máis significativos para os asistentes ao campamento e que máis recordan os illeiros que o viviron. Tratouse do bautismo de catro mozos no mar.

As igrexas evanxélicas galegas non bautizan nenos, ao non atopar na Biblia xustificación para esta práctica. Polo contrario, o exame do Novo Testamento explica que o bautismo é para persoas adultas crentes no Evanxeo, porque se require fe no bautizado e un bebé non pode ter fe. Ao mostrarse na Biblia a necesidade de fe persoal no Salvador, Xesucristo, o bautismo só pode conferirse a persoas adultas. Por outra parte, a propia palabra bautismos significa somerxer en grego, razón polo que os bautismos evanxélicos son por inmersión de todo o corpo na auga. Así se representa a morte de Cristo, ao descenderá auga, e a súa resurrección ao saír dela. A auga vólvese un símbolo da morte á vella vida e o principio da nova. O bautismo, en si mesmo, tampouco outorga ningunha graza espiritual. É un paso de obediencia a Cristo e así enténdeno aqueles que pediron ser bautizados en Ons.

O campamento enteiro foise á praia e alí, un a un, aqueles que pediron o bautismo, co consentimento das súas familias e das súas igrexas respectivas, foron somerxidos no Atlántico, no nome de Deus Pai, Fillo e Espírito Santo e baixo a súa confesión de fe á pregunta: “Cres no Señor Xesucristo como o teu Salvador persoal e Señor da Túa vida?”. As fotos que acompañan esta reportaxe recordan ese día tan especial para os que o viviron “Foi un acto moi sinxelo, sen estridencias”, relata Ana María.

No amplo horario do campamento evanxélico todo tiña o seu tempo. Tamén os momentos de distensión. Os partidos de fútbol, tanto de rapaces como de rapazas, xunto ao Faro de Ons eran moi populares. Tamén participaban os mozos illeiros. A praia era un dos sitios favoritos para pasar o tempo e, quen no quereda gozar dun areal como As Dornas ou Area dos Cans sen masificación nin nada que se lle parecera sequera? Ás noites había velada, con xogos e cancións. A fogueira crepitaba mentres aprendíanse as cancións que despois faríanse popu-

Diferentes imaxes do bautismo realizado na praia de Canexol

lares entre os evanxélicos de toda España. Chegáronse a gravar varios anos cintas con estas cantigas e que revolucionaron o repertorio de himnos entre os protestantes españois.

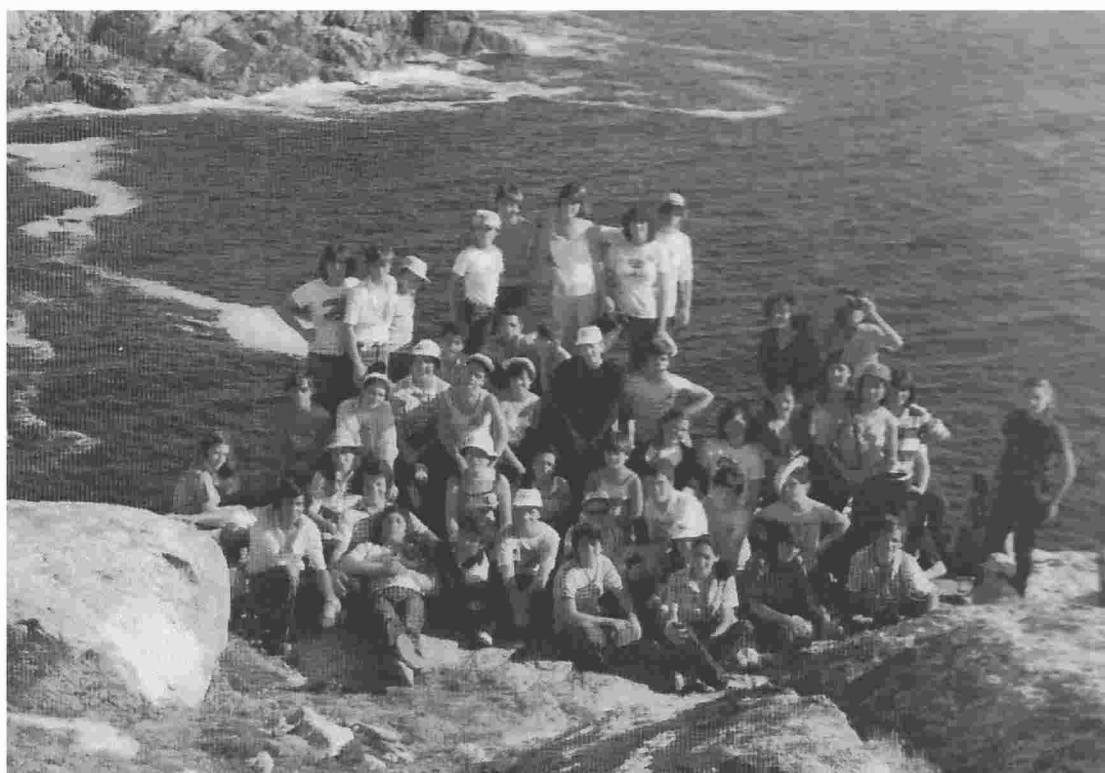

Un dos quipos femininos que participaba nos partidos de fútbol a carón do Faro.

Sardiñada realizada nos momentos de distensión

As excursións ao Buraco do Inferno e algunha que outra a terra firme para que os de fóra coñecesen lugares como A Garda tamén tiñan o seu encaixe no campamento. Os días ían pasando, máis rápidos do que quixera a maioría, e chegado o momento da despedida sempre quedaba a esperanza e o desexo de regresar ao ano seguinte, No peirao, o Azor, con Pancho ao fronte, agardábaos para levalos a Bueu. De alí, os participantes estenderían a fama da beleza da Illa e o trato afable dos veciños aos catro ventos ao regresar aos seus fogares. Ons gañou así uns embaixadores inesperados cando aínda media Galicia non sabía case nin que existía.

Excursión ao Buraco do Inferno.